

TACHTIG PLUS – THUIS blijven WONEN - EEN HELE KLUS

Als ik aanbel bij de vrijstaande woning wordt door meneer opengedaan. Hij “houdt de boel overeind” en draagt hiervan duidelijk vermoeide sporen op zijn gezicht. Geluiden van boven vertellen me dat mevrouw door de wijkzuster wordt verzorgd waarna het samen koffie drinken een vast ritueel is. Ik schuif aan en verneem van meneer dat zijn dappere vrouw, moeder, zakenpartner maar de helft meer is van vroeger. Verschillende infarcten en de restverschijnselen hiervan, bepalen nu hun levensritme. Als mevrouw en de hulp aanschuiven voor de koffie blijkt hoe sterk de band is tussen het echtpaar. “Wat zij voor mij heeft gedaan kan ik in zijn levensdagen nooit terug doen” aldus meneer en onderstreept hiermee datgene wat ik zag en voelde. Het is mooi om te zien hoe de medewerkers van de thuiszorg er alles aan doen om dit prachtig koppel die hulp te geven welke nodig is om “in voor en tegenspoed” samen te kunnen blijven. Even later slaat de voordeur achter me dicht en fiets ik door de kou en regen terug naar het kantoor. Nat en koud van buiten maar met een warm gevoel vanbinnen.

Een verhaal uit de wijk van enkele jaren geleden toen de rek nog niet uit de zorg was en er volop kon worden ingezet op “zorg op maat”. Naast de familie speelt de wijkzorg en huishoudelijke zorg een cruciale rol in het zelfstandig kunnen blijven wonen. Het verhaal schets een gelijksoortige woonsituatie die we als RMDO op 12 maart jl. als casus hebben opgevoerd. Maar nu met de vragen: Hoe ziet het leven in 2030 eruit voor de hulpbehoevende thuiswonenden? Wat hebben ze nodig? Wat kunnen mensen voor elkaar betekenen? Hoe om te gaan met mensen die moeilijk liggen in de gemeenschap? Wat is er nodig en mogelijk in de directe omgeving en wie kan hierin een rol te spelen?

Wie eind maart het Ledeltheater bezocht kreeg op bovenstaande vragen al deels een antwoord in de theatervoorstelling “Evolutie” van Jay Francis. De eigentijdse cabaretier had zo zijn eigen zorgen en ideeën over toekomst in 2045. Volgens hem zijn we dan in grote mate afhankelijk van Kunstmatige Intelligentie, dragen we allemaal pampers vanwege tijdsbesparing en leven we allemaal in onze eigen gecreëerde bubbel. Overdreven denkt u? Wel, het is maar hoe je het bekijkt. Als we blijven afwachten en wijzen naar elkaar in plaats van zorgen voor elkaar dan is de robot nog de enige optie als er niet voldoende “handen aan bed” zijn. Maar het kan ook anders. Want het spreekwoord zegt niet voor niets: “een gewaarschuwd man telt voor twee”, dus zoekt elkaar nu op en ga met elkaar in zee.